

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΜΑΡΙΑ ΧΡ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Στις 20 Ιανουαρίου 1998 ο Κύριος της ζωής και του θανάτου παρέλαβε πλησίον του την πιστή δούλη του Μαρία Χρ. Στυλιανοπούλου στην ουράνια βασιλεία Του προς ανάπαυση και ευφροσύνη αιώνια. Άνκαι σ' όλη τη διάρκεια της ζωής της έπασχε από βαρύτατη ασθένεια, πέρασε τη μαρτύριό της με ζήλο θαυμαστό, με υπομονή ιώβειο, με έργα αγάπης προς τον πλησίον και με ιεραποστολική δράση. Ήταν πλούσια σε πίστη και ευσέβεια, απλή στους τρόπους, ταπεινή κατά την καρδιά και διατελούσε σε πνευματική εγρήγορση, προσευχή, μελέτη του θείου λόγου και των πατερικών έργων. Άξιο υπογράμμισης είναι το γεγονός ότι ασπάστηκε πριν από τέσσερα χρόνια και το Μοναχικό Σχήμα.

Η αδελφή Μαρία γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου 1947 στην Κυθρέα. Εκ γενετής είχε όγκο στην υπόφυση του εγκεφάλου, που της προκάλεσε το γιγαντισμό. Οι οδυνηρές και πολυέξοδες θεραπείες και εδώ και στο εξωτερικό δεν έφεραν κανένα θετικό αποτέλεσμα. Υπέφερε και ψυχικά από το χλευασμό, κοροϊδία και την αναισθησία του κόσμου. Ποτέ της όμως δεν θύμωσε με κανένα, πονούσε μόνο και έκλαιγε μέσα της. Η προσφυγιά επιδείνωσε την κατάσταση της. Βρήκε όμως διέξοδο στην αγάπη της προς το θεό και τον άνθρωπο, δρώντας ιεραποστολικά από το σπίτι της στον προσφ. συνοικ. Λινόπετρας Λεμεσού.

Η υγεία της κλονίστηκε περισσότερο. Ο πόνος της έγινε αχώριστος σύντροφος, με τον οποίο συμφιλιώθηκε. Μετεκινείτο μόνο με αναπηρική καρέκλα. Ποτέ

της όμως δεν γόγγυσε. Και μέσα στον πόνο της όλους νουθετούσε κατά χριστόν. Όποιος συνομιλούσε μαζί της, διαπίστωνε την πλατειά της αντίληψη, την ευφύια της, το γερό μνημονικό της και το χιούμορ της.

Τους δύο τελευταίους μαρτυρικούς μήνες τους πέρασε ακίνητη στο κρεβάτι του Νοσοκομείου Λεμεσού. Τότε έδειξε όλο το μεγαλείο της υπομονής και της αγάπης της προς το Θεό. Ποτε δεν παραπονέθηκε για την κατάσταση της. Ενώ τίποτε στον οργανισμό της δεν λειτουργούσε σωστά, η φωνή και η διαύγεια του πνεύματός της έμειναν μέχρι το τέλος, για να θυμίζουν τα μεγάλα, τα της πίστεως, υπομονής, προσευχής και αγάπης κατορθώματα. Πολλά πνευματικά της παιδιά της συμπαραστάθηκαν στο κρεβάτι του πόνου μέχρι τέλους.

Κοιμήθηκε ξημερώματα της 20ής Ιανουαρίου 1998 και κηδεύτηκε από την εκκλησία της Ιεράς Μονής της Παναγίας Σφαλαγγιώτισσας (έξω από τη Λεμεσό),

όπου και τάφηκε, με την παρουσία πλήθους κόσμου που την γνώρισαν, την εκτίμησαν και την αγάπησαν.

Ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Βατοπεδίου του Αγίου Όρους Αρχιμανδρίτης Εφραίμ εκφώνησε τον πιο κάτω επικήδειο:

Αγαπητή μας Μαρία,

Σου απευθύνομαι πρόσωπον προς πρόσωπον, διότι γνωρίζω ότι η ψυχή σου, το πνεύμα σου είναι παρούσα σ' αυτή την πνευματική συνάθροιση που οι πνευματικοί μας αδελφοί συνηθροίσθησαν για να σου απονέμουν τον τελευταίο ασπασμό.

Ο τελευταίος ασπασμός, αγαπητή μας εν Χριστώ αδελφή Μαρία, απονέμεται μόνο στο πολύαθλο σώμα σου, διότι η ψυχή σου είναι ζώσα και ευρίσκεται μαζί με το Χριστό και τους αγίους και περιμένει την κοινή ανάσταση για να αναστηθεί και αυτό και συνδοξασθεί συν πάσι τοις αγίοις.

Αγαπητή μας Μαρία,

Αν και ζούσες στον κόσμο εν τούτοις δεν ήσουν εκ του κόσμου, αλλά κατόρθωσες - το και δυσκατόρθωτον - να μεταθέσεις, το πολίτευμά σου στον ουρανό και να αγαπήσεις έξ όλης σου της ψυχής τον Κύριό μας και να τον κάνεις νυμφίον σου και πατέρα και μητέρα και αδελφόν κα φίλον και ο Όποιος σε ηξίωσε της απροσμετρήτου δωρεάς του μεγάλου και αγγελικού σχήματος δια των χειρών του σεβαστού Γέροντος μας Ιωσήφ. Συνεδέθημεν πνευματικώς και ο σεβαστός Γέροντας Ιωσήφ είναι κοινός μας πατέρας. Ως εκ τούτου είσαι και συ μέλος της αγιορείτικης αδελφότητός μας και θα εξακολουθήσεις να παραμένεις εις τον μέλλοντα αιώνα.

Κατά την συμμετοχήν σου στο μυ-

στήριο της Ιεράς εξομολογήσεως πάντοτε άφηνες να εκχυθεί ο πόθος σου τον οποίον είχες για τον Χριστόν. Η φιλόθεος ψυχή σου πάντοτε επτερύγιζε στους ουρανούς, καίτοι έζεις εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης. Δεν παρεσύρθης από τα ωραία του κόσμου, τον πλούτον, τας ηδονάς, την ματαιάν δόξαν.. Ο Κύριος μας σου επεφύλαξε φρικτόν μαρτύριον καθ' όλην την ενταύθα ζωή σου. Ποτέ δεν γόγγυσες, ποτέ δεν μεμψιμοίρισες, αλλά όλα σου τα δεινά, τα μετέθετες στον Θεόν και τα έκανες συνάλλαγμα προς εξαγοράν της βασιλείας των ουρανών. Και τώρα ιδού, η ώρα του θερισμού έφθασε, ευφράνθητι Μαρία και σκίρτησον εις τας αγκάλας του Νυμφίου Σου Χριστού, του οποίου το κάλλος ηράσθης. Δράμε ωσει έλαφος προς τας πηγάς των υδάτων για να τρυγήσεις τους καρπούς των μαρτυρικών σου σωματικών πόνων και κόπων, των αέναων προσευχών σου, της αγάπης που σαν γνησία μητέρα επεδεικνυες προς όλους τους πάσχοντας και θλιβομένους. Μαρτυρούν οι ίδιοι οι εν Χριστώ αδελφοί σου, γι' αυτό και ευρίσκονται περίξ του πολυάθλου σου σκήνους για να δώσουν τον τελευταίο ασπασμό, σαν άλλην συμμαρτυρία για να εισέλθεις μετά παρρησίας εις το ενδότερον του καταπετάσματος «ένθα πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς αιώνιαν λύτρωσιν ευράμενος». Κατατρίψησον του Κυρίου Μαρία και χοροβάτησον ωσει αμνός εις τα όσα ωραία σου ητοίμασεν ο Δεσπότης Χριστός, ως αντάμειψιν της σταυροφόρου ζωής σου, τα οποία «ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη», διότι εγνω ο Κύριος ότι τον ηγάπησες πολύ.

Εκεί στην αιώνιον σου δόξαν περίξ του θρόνου του Θεού μέμνησο και ημών των ταπεινών αδελφών σου, που ακόμη